

Sygn. akt V CO 18/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku C. M.

o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2013 r.,

skargi pełnomocnika wnioskodawczyni C. M. - adwokata T. W.

o wznowienie postępowania

zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. V CZ 51/10,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W skardze z dnia 13 lutego 2013r. T. W. żądał uchylenia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010r., odrzucającego zażalenie skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego we W. z dnia 29 marca 2020 r., w przedmiocie odmowy przyznania od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Jako podstawę prawną skargi skarżący wskazał art. 416¹ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 416¹ k.p.c. do spraw ze skargi wniesionej na podstawie tego przepisu stosuje się odpowiednio przepisy o wznowieniu. Z tego względu trzeba przyjąć, że zastosowanie znajdzie m. in. art. 410 § 1 k.p.c., przewidujący dopuszczalność odrzucenia skargi nieopartej na ustawowej podstawie w rozumieniu tego przepisu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że badanie przesłanki oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowej podstawie nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012r., I CZ 104/12, niepubl., z dnia 14 czerwca 2012 r., I CZ 44/12, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 416¹ k.p.c., gdyż nie została oparta na ustawowej podstawie. W orzecznictwie Sadu Najwyższego przyjmuje się, że nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające w sentencji niezgodność z Konstytucją określonej wykładni aktu normatywnego, które nie powoduje utraty mocy obowiązującej przepisu (por. uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2009r., III PZP 2/09, OSNC 2010/7-8/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2011r., I CSK 410/10, OSNC 2012/1/14). Tymczasem skarżący, jak sam przyznaje w skardze, powołuje się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego odpowiadający powyższej charakterystyce.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.